

Det kan ikke nytte, at vi nu i Danmark i over 50 Aar have haft fri Religionsøvelse, naar Forholdet faktisk er det i vort Land, at naar man ikke tilhører den danske Folkekirke, maa man have Lov til selv at betale. Det er ikke fri Religionsøvelse, naar man kun mod at betale det ene og det andet har Lov til at have den Religion, man ønsker. Derfor paakalder jeg de ærede Socialdemokraters Hjælp — naar det er dem, der ville være længst fremme i Retning af at skabe Frihed for Landets Befolkning — til, at vi kunne blive fri for at svare til den Skole, vi ikke kunne bruge, fordi det er ingen konfessionløs Skole, hvilket vi kunne kræve i Henhold til Grundlovens § 77, der siger: „Ingen er pligtig at yde personlige Bidrag til nogen anden Gudsdyrkelse end den, som er hans egen; dog skal enhver, der ikke godtgør at være Medlem af et i Landet anerkendt Trossamfund, til Skolevæsenet svare de til Folkekirken lovbestemte personlige Afgifter.“ Det vilde jo være at blæse og at have Mel i Munden paa en Gang, naar man siger: Du har Lov til at gaa ud af Folkekirken, du har Loy til at tilhøre et anerkendt Trossamfund, men du skal sende dine Børn i den Skole, som er en Konfessionsskole.

Vi, der ere Katoliker, Metodister og Jøder, kunne ikke sende vore Børn i Kommuneskolen, fordi det er en Konfessionsskole, men saa længe det er en saadan Skole, og saa længe den evangelisk-lutherske Kirke er Hovedkirken her i Landet, saa længe er Ministeren berettiget til at forlange, at Tilsynsmændene med den Skole skulle have Folkekirken Tro. Det maa vi indrømme, og deri er jeg enig med Ministeren. Men da Forholdet nu er dette, at der paa Finansloven er opført en Bevilling paa 25,000 Kr. til Hjælp for Friskolerne i Købstæderne, og saa vidt jeg erindrer, noget af dette Beløb er overladt til Ministerens fri Skøn, synes Ministeren saa ikke, at det vilde være retfærdigt mod os, der tilhøre et anerkendt Trossamfund, at vi faa nogle af disse Penge til vore Skoler, da vi jo ere udelukkede fra at kunne sende vore Børn til Statsskolerne? Det haaber jeg, at den højtærede Minister vil være enig med mig i, at det er stemmende med Retfærdighed at støtte os, der tilhøre anerkendte Trossamfund, og som ikke kunne sende vore Børn til den konfessionelle Kommuneskole.

Men saa længe vi have en Folkekirke, og saa længe den danske Folkeskole er en Del af denne Kirke, vilde det være fuldstændig urigtigt at bebrejde Ministeren,

hvad han har gjort. Det kan ikke nytte, at de Herrer stadigvæk tale om, at Skolen ikke er Religionssskole, thi det er den jo; men faa vi først vedtaget, at der ingen Religion skal være i Skolen, saa ere vi inde paa den rette Vej, og saa ere vi enige med de Herrer. Jeg har taget Ordet for at henstille til den højtærede Minister, om han ikke snart synes, det er paa Tide, efter at vi nu i nogle og halvtredsindstyve Aar have haft en Grundlov med forskellige Paragraffer om Religionsfrihed, at tænke paa os, der tilhøre anerkendte Trossamfund, navnlig for saa vidt angaar Skolevæsenet, set i Belysning af Grundlovens § 77. Det er derfor, jeg har taget Ordet, og ikke for at bebrejde Ministeren noget. Jeg synes, at han har handlet fuldstændig, som han bør, saa længe Situationen i Danmark er, som den er.

K. M. Klausen: Hvis den højtærede Minister havde taget den Stilling at anerkende det Medlem af Aalborg Byraad, som Byraadet har valgt ind i Skolekommissionen, havde han haft en meget stærk Stilling, og da vilde han ikke fra nogen Side kunne være bleven angrebet, fordi han vilde afgjort have haft Købstadkommunallovens § 14 paa sin Side til sit Forsvar, saa at han kunde sige som saa: Et Byraad har Ret og Pligt til at vælge et Medlem ind i Skolekommissionen og til at vælge, hvilket af Medlemmerne det anser for den mest tjenlige, derfor maa jeg anerkende den Afgørelse, som Byraadet har truffet. Men han vilde endvidere have haft paa sin Side Grundlovens § 79, der siger følgende: „Ingen kan paa Grund af sin Trosbekendelse berøves Adgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder.“ Men det er denne Paragraf, som den højtærede Minister har krænket, han har berøvet denne Mand i Aalborg Nydelsen af sine fulde borgerlige og politiske Rettigheder, og han har gjort det af Hensyn til hans Trosbekendelse. Jeg siger derfor, at havde Ministeren staaet paa det modsatte Standpunkt, havde hans Stilling været uangribelig, og da havde han staaet som Vogter for Aandsfriheden og som et Værn mod Intolerancen. Den Stilling har han ikke valgt, og derfor kunne vi ikke andet end fordømme Ministerens Optræden i den Sag.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Ribe (Busk). Han spurgte, hvorfor vi ikke vilde arbejde for at faa ophævet den Bestemmelse i Grundloven, som siger, at Folk, som ikke